

Landdistrikternes Deltagelse i Udgifterne for det Tilfælde, at mulig indtrædende Uheld maatte udkræve særlige Foranstaltninger, eller at Erfaringen maatte vise, at Bestyrelsen og Vedligeholdelsen af Broen maatte medføre større Udgifter, end der med Billighed kunde paalægges en enkelt Kommune, ligesom det derhos ogsaa udtaltes, at Staten maatte være stærkt interesseret i, at et saa vigtigt Led i det hele System af Statsveje som Broen, gennemførtes paa en tilfredsstillende Maade. (Rigsdagstid. for 1862, Tillæg A. Sp. 443—444 o. fl.) Men netop paa Grund af Broens Betydning som Led i Landevejsnettet, maatte, jo mere det gik ind i den almindelige Bevidsthed, at den var en ligefrem Fortsættelse af Landevejen, Opkrævningen af Broenge i stigende Grad søles som en Hindring for Færdjelen, der var høist generende og ikke stemmende med de Krav, som Tiden medførte, til saa lette og uhindrede Forbindelser som muligt, og Spørgsmaalet om Broens Frigivelse maatte derfor snart optaa. Allerede i 1881 indkom der saaledes fra 38 Sogneraad et Andragende til Indenrigsministeriet om Ophævelse af Broengene, og i den Skrivelse af 18de Maj s. A., hvorved Ministeriet begærede Erklæringer fra de kommunale Autoriteter, udtalte det ogsaa, at Spørgsmaalet om Broens Frigivelse ikke kunde anses alene for at være af lokal Interesse, men ogsaa af mere almindelig Betydning, hvorfor Ministeriet maatte være enigt i Unseligheden af, at Frigivelsen kunde finde Sted. Under de Forhandlinger, som herefter fortes mellem Aalborg og Hjørring Amtsråd og Aalborg Byråd om dette Spørgsmaal, viste det sig imidlertid snart, at Kommunerne alene ikke kunde magte det, og de nævnte kommunale Raad indgik derfor med Andragende til Indenrigsministeriet om Regeringens Medvirkning til, at Broen kunde blive frigiven paa Grundlag af, at Staten overtog Broens Drift, Vedligeholdelse og Fornyelse paa nærmere angivne Vilkaar, saaledes at Aalborg Byråd vedblivende skulde forpligtes til som hidtil at administrere Broen under Regeringens Tilsyn, men paa Statens Bekostning. I Skrivelse af 28de April 1883 udtalte Indenrigsministeriet imidlertid, at Regeringen ikke kunde indgaa paa en saadan Ordning, idet det fuldstændig vilde være i Strid med de Principper, der fulgtes i Henseende til Vejevæsenet, om Staten vilde overtage Broen, hvorimod det stillede i Udsigt, at man vilde være villig til at overtage en Del af Broens Anlægs-gæld. Paa dette Grundlag maatte Sagen anses for uigennemførlig, og det samme Resultat kom man til, da den senere paa ny blev rejst af en af Mænd fra Land og By dannet Komite, saaledes at der eventuelt var Spørgsmaal om en kun delvis Frigivelse, navnlig af Bogværdsjelen. Det har saaledes gennem denne lange Række af Aar vist sig, at dette for Samværdsjelen saa vigtige Spørgsmaal ikke lader sig løse ad kommunal Vej, idet de Ofre, der vilde kræves fra Kommunerne Side, vilde blive alt for store, og det er derfor med stor Tilfredsstillelse, at Byrådet har set det ovenomhandlede Lovforslag fremsat, hvorved der tilsigtes et Statsbidrag til Amternes og Købstædernes Udgifter til Landeveje og Landevejs-gader, saaledes at Vejevæsenet i hvert Fald delvis betragtes som en Statsag. Thi naar dette Synspunkt nu maatte blive flaaet fast med Hensyn til Landevejene, og der derfor tillægges Amtene et Statstilskud til de med disse forbundne Udgifter, turde den væsentligste Hindring for Statens Deltagelse i Løsningen af Spørgsmaalet om Pontonbroens Frigivelse, der netop laa i den hidtidige Ordning af Vejevæsenet som et rent kommunalt Anliggende, være ryddet til Side, og det vil da næppe kunne bestrides, at det samme Synspunkt med nødvendig Konsekvens ogsaa bør gøres gældende med Hensyn til Pontonbroen, der jo ganste er et integrerende Led af Landevejsnettet, og det vilde være at bryde med det i Lovforslaget nedlagte Princip, om Broen, der forbinder tvende Landeveje og dertigennem tvende store Landsdele med hinanden, skulde betragtes som en ubelukkende købstadkommunal Sag. Skal der til Landevejene ydes Statstilskud, turde det være et ligefremt Billighedskrav, at der i samme Omfang af Staten ydes Bidrag til Udgifterne ved Pontonbroen, og at overhovedet Broens Forhold ordnes saaledes, at den virkelig behandles som det, den er, og af alle dem, der benytte den, betragtes for at være: en Landevej.

For at dette skal ske, vil det imidlertid være nødvendigt, at Broen befries for sin Gæld, og denne, der den 1ste Januar 1895 vil udgøre 264,114 Kr. 55 Ø., maatte da overtages af Staten, imod at Aalborg Købstad paa sin Side opgiver Broen som et Kommunen tilhørende Aktiv og afgiver den Broen tilhørende Kassebeholdning, der den 1ste Januar 1895 vil udgøre ca. 18,000 Kr., hvilket i Virkeligheden er et ikke ubetydeligt Bidrag til Sagens Fremme, idet Værdien af Broen kan sættes til en Sum af ca. 500,000 Kr., da Anlægssummen udgjorde ca. 460,000 Kr., og der i Aarenes Løb er flet betydelige Forbedringer og Anstæffelser ved den, ligesom den for nylig er bleven underkastet en saa gennemgribende Hovedstandsættelse, at den i enhver Henseende maa betragtes som lige saa værdifuld som, da den blev bygget. Ligeledes vilde det formentlig være naturligt, om